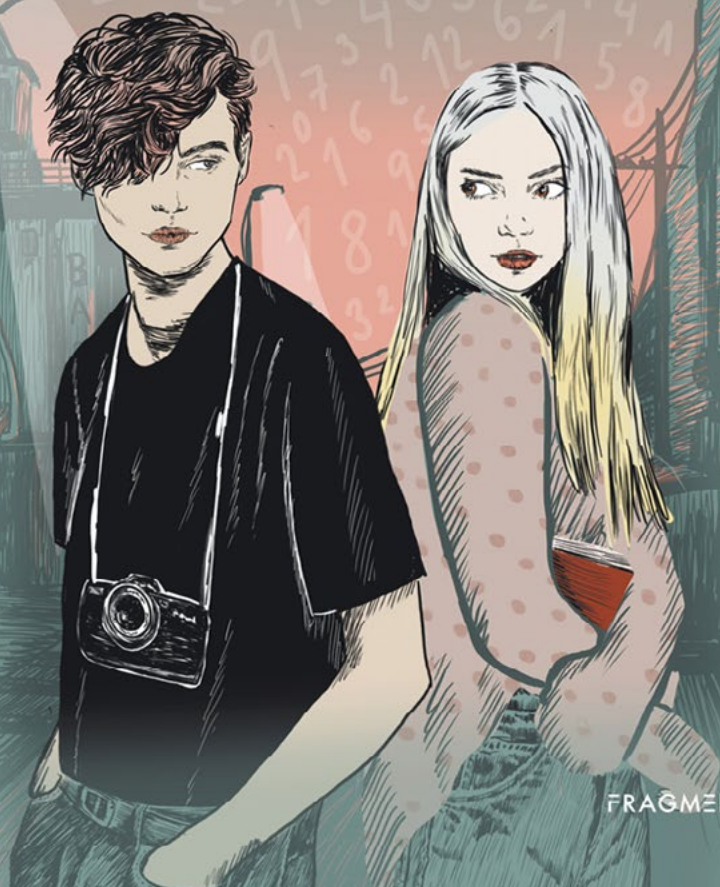

KIRA GEMBRI

LÁSKU nespočítáš

FRAGMENT

Lásku nespočítáš

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kira Gembri

Lásku nespočítáš – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LÁSKU
nespočítáš

KIRA GEMBRI

FRAGMENT

O jednom večeru k uzoufání

„No ty ses snad zbláznil!“

Mohutné beaty rytmicky rozsekají Flockeho hlas napadrtí, takže ke mně doléhá jen velmi nezřetelně. Přejedu pohledem po mase lidí a zastavím se u zpoceně tváře svého kámoše.

„Tenhle podnik je plnej sexy roštěnek, a ty tu budeš postávat na baru?“ Udělá pár klátivých kroků směrem ke mně a šermuje rukama kolem, což pravděpodobně považuje za krutopřísný pohyby. Podle mě s tím svým rozhoupaným mini čírem vypadá spíš jako podvyživené kuře. Škoda, že jsem si nevezl foťák, abych ten výjev mohl zachytit pro budoucí generace. Potlačím úšklebek a raději si loknu z láhve piva.

„No ták!“ Flocke se přikolébá až ke mně a na pozdrav mi vrazí loket do žeber. Ještě že jsem stačil odlepit flašku od pusy, jinak bych si rozrazil ret.

„Dobrý, dobrý, tak se zase pěkně uklidni,“ zavrčím na něj. „Nemám dneska náladu, jasný? Tohle je po dvou týdnech konečně první večer, kdy nemám žádnou zakázku, tak si chci prostě jen dát oraz.“

„Víš, kde si nejlíp orazím já?“ Flocke dvojsmyslně nakrčí obočí.
„Mezi nohama nějaký sexy roštěnky.“

„Tak to se pak nedivím, že jsi pořád v takový křeči.“

Mezitím se u baru objeví i Alex, můj druhý kámoš a spolubyd-
líci, který taky zaslechl mou poslední poznámku. Zašklebí se a po-
loží Flockemu ruku kolem ramen. „Přesně, Fločku. Nehrozí ti ná-
hodou burn out?“

„To nebylo vtipný, chlape, to nebylo vtipný,“ protestuje Flocke
přes náš výbuch smíchu a založí si ruce před sebou. Navzdory svým
dvaceti rokům vypadá pořád ještě jako teenager uprostřed puberty.
Kromě toho je chronicky sexuálně nevybouřenej a vůbec nechápe
proč. „Však on přijde den, kdy dámy konečně pochopí, co ve mně
vězí. A pak budete úplně out vy dva!“

Jako na odpověď se kolem nás s Alexem v následujícím okamžiku
protlačí skupinka dokonale vyladěných kočiček a začnou po nás
vrhat významné pohledy. Alex s jeho blondatými lokny a úsmě-
vem beachboye sice vypadá jako můj pravý opak, ale oba jsme
vždycky přitahovali stejný typ ženských. Možná i díky tomu spolu
tvoříme ideální tým, kdykoliv je potřeba vyřídit nějakou prácičku.

Vtom se ozvou první tóny nového songu od Flo Ridy a holky
zaječí a svorně zvednou ruce nad hlavu, jako by nic tak skvělého
v životě neslyšely. Načež se začnou usilovně vlnit, ale samozřejmě
pečlivě dbají na to, aby zůstávaly pěkně přímo v našem zorném
poli. Postavím láhev na bar a otočím se.

„Musím chvílku ven na vzduch,“ naznačím klukům přes hluk
uvnitř. Flocke jen nerad odtrhne pohled od tanečnic pohupujících
zadnicemi, přesto mě nakonec oba mí spolubydliční následují smě-
rem k východu a těch pár schodů nahoru.

I když je teprve květen, venku je už poměrně teplo i takhle v noci. Tomu taky odpovídá množství lidí postávajících na chodníku před legendárním klubem U4, co tu pokuřují nebo se ocicmávají opřením o zeď. Popojdeme až na roh ulice, kde Alex konečně vyhrabe z kapsy cigarety. Jako vždycky, když spolu vyrazíme na párty, mi jednu nabídne.

„Tentokrát sis nevybral?“ zeptá se, zatímco Flocke hypnotizuje jakýsi velmi zaneprázdněný páreček poblíž jako pes kost. Už chybí jen to, aby začal slintat.

Pokrčím rameny a opřu se o zeď. „Já ti nevím. Dneska mi připadají všechny nějak stejný. Skoro se mi zdá, jako bych už některý z nich jednou měl.“

Alex vyprskne smíchy. „A víš ty co? Mně se fakt zdálo, že tu zrzku jsem už u nás jednou viděl.“

„No jo. Ale mimochodem, ta není pravá.“

„Vrať se zase hezky zpátky nohama na zem,“ vloží se do toho náhle Flocke. Mluví o něco hlasitěji, než by bylo nutné, což může být dané tím, že vypil kapánek víc tequilly. „Ty se tváříš, jako by to pro tebe už nebyla žádná výzva. Jako bys snad mohl mít každou! To je tak arogantní, kámo!“

Vyfouknu mu kouř do tváře. „Jak dlouho už se známe?“

To mu na chvíli rozhodí cvičky. „Jako jo, s ženskýma to umíš, o tom žádná, ale to ještě neznamená, že bys mohl mít absolutně každou. Vsaď se!“

„Jak to myslíš? Chceš mu snad vybrat nějakou, na které ti má předvést svůj um?“ vloží se do toho se zaujetím Alex.

Flocke bojovně vystrčí bradu. „Přesně tak jsem to myslel. Tak o co se vsadíme?“

„O věčnou slávu a čest.“ Odhodím vajgl na zem a zazubím se na něj. „Oukej, tak která to bude?“

Neodpoví, jen se mlčky rozhledne po holkách postávajících kolem. Pravděpodobně mu právě došlo, že jsem měl pravdu – od vyžehlených vlasů až po vražedně vysoké podpatky vypadají všechny, jako by seskočily z jedné výrobní linky. Kteroukoliv z nich už mohl nejspíš někdy vidět, jak se bosá a rozcuchaná nad ránem vy-potácěla z mého pokoje. Po chvíli se ale rozzáří a ukáže na protější stranu ulice.

„Co bys řekl na támhletu?“

Svraštím čelo a změřím si jeho vyvolenou pohledem. Je hubená jak lunt a určitě plochá jak žehlicí prkno. To ovšem nejde tak jednoznačně říct, protože na sobě má ke skinny džínům až příliš velký svetr. Rovné dlouhé vlasy má zapletené do copu po straně, na nohách vyšisované conversky.

„To myslíš vážně?“

„Stejně se jenom bojíš, že by na tebe holka, co má úroveň, byla moc!“

Přestože je tenhle Flockeho pokus o manipulaci zhruba stejně subtilní jako rezavý hřebík v oku, chytím se na vějičku. Koneckonců tenhle večer už nemůže skončit o moc víc uboze. Takže si to v poklidu namířím k Miss Underdressed, zatímco Alex za mnou nahlas hlásí: „V dnešním díle *Experimenty, které svět nepotřeboval* dále uvidíte: Jay testuje svůj neodolatelný šarm na ženském pokolení!“

Naštěstí se zdá, že to neslyšela, protože nehne ani brvou. Odhodlaně se postavím do jejího zorného pole a svůdně nakloním hlavu ke straně.

„Neříkej mi, že tu čekáš na svého kluka.“

Zareaguje s několikavteřinovým zpožděním. Když se na mě podívá, pohled má zastřený – nejspíš už toho trochu vypila. Tím líp pro mě.

Když neodpovídá, nakloním se ještě o kousek blíž k ní. „Hm?“

Zblízka přitom vůbec nevypadá špatně. Není to tak úplně můj typ, ale vem to čert. Jenom to její tiché zírání mi pomalu začíná dělat starosti. Jestli ze sebe není schopná vypravit kloudné slovo, tak do toho nejdu. Opilý holky, oukej – ale s živoucí mrtvolou si nic začínat nebudu. Každý má někde svoje hranice a ty moje naprosto jednoznačně vylučují zombie sex.

Konečně se mi uvolí odpovědět. „Já... Ahoj.“

„No bezva, ahoj!“ Nasadím si na tvář zářivý úsměv, jako bych dneska celý den čekal jen na to, až ji někde potkám. Nemusím se na to ani soustředit, je to pro mě čistě rutina. „Vypadáš, že by ses potřebovala něčeho napít, a já se na to nemůžu jen tak dívat. Pojd', zajdeme spolu na bar, dáme si něco...“

„Je mi líto, ale já nemůžu,“ skočí mi do řeči. To mě tak rozhodí, že mi spadne brada. Zatraceně, teď nejspíš nedělám o nic lepší dojem než Flocke.

„Ehm, takže chceš říct,“ vykoktám konečně, „že dneska ještě něco máš, nebo jak?“

Přikývne. „Jo, něco důležitýho.“

Tak fajn, to je sice pech, ale dá se to vzít. Flocke mi bude muset vybrat nějakou jinou adeptku. „V tom případě...“ řeknu, ona ještě jednou přikývne a pak se odvrátí. S posunkem *So what?* si to namířím k Alexovi a Flockemu, kteří náš rozhovor sledovali z odstupu několika kroků. K mému zmatení oba o pár vteřin později

hlasitě vyprsknou smíchy. V první chvíli jsem přesvědčený, že sázku prohráli – copak nepochopili, že ta holka musí domů a nemá čas na drink?! Pak se ale otočím přes rameno a oči mi málem vypadnou z důlků. Počítal jsem, že se Miss Underdressed mezitím ztratila z dohledu, mávla na taxík, vytáhla z kapsy mobil, cokoliv... Ale ona tam dál jednoduše stojí a zírá do vzduchu. *Fuck*.

Alex si dá pěst před pusou, jako by mluvil do mikrofonu. „Vážené dámy, vážení pánové, právě jste mohli přihlížet, jak Jonathan Jay Levin narazil na nezáměm u sta procent testovacích osob!“

„Ta si tě slušně podala, kámo,“ zajíká se Flocke a popadá se za břicho. Mám chuť mu ušetřit solidní tečku, aby měl pořádný důvod se takhle kroutit. Namísto toho se snažím zamaskovat, jak moc mě moje prohra štvě. Já si rozhodně svůj dnešní volný večer nenechám zkazit holkou, a už vůbec ne nějakou zkrachovalou indie girl, co má na kalhotkách uzal.

„Výjimka potvrzuje pravidlo,“ tvářím se pokud možno lhostejně a kývnu směrem ke vchodu do klubu. „Pojďte, jdeme zpátky dovnitř. Flocke, seznámím tě s tou zrzkou.“

Na to, abych rozptýlil myšlenky na prohranou sázku, není nic víc potřeba. Vrátime se zpátky na bar, a když se pak s Alexem o něco později dostaneme znovu ven – se dvěma holkami a jedním uraženým Flockem v závěsu –, je ta vyzáblá holka z protějšího chodníku pryč.

600 vteřin...

... leží mezi okamžikem, kdy opouštím ordinaci doktorky Wolfové, a jednadvacátou hodinou. To jsem nevypočítala nějakou matematickou operací, nýbrž spočítala – jednu po druhé, tik, tak, tik, tak – dokud se mi tikání sekund nevrylo pod kůži. Samozřejmě bych nemusela čekat celou tu dobu. Trvá zhruba jen tři minuty, než člověk dojde z ordinace na stanici metra, nad níž se nacházejí tyhle obří hodiny. Ze své výšky bdí nad lidmi mířícími směrem k nedaleké diskotéce. Mně se jejich ručičky naopak jen vysmívají, když za sedm minut devět svírají ostrý úhel. Příliš ostrý, než aby kolem něj mohl člověk projít.

Už sedmkrát jsem se doktorce pokoušela vysvětlit, jak nesmyslný mi připadá pojem „přijít na hodinu terapie“. Hodina má šedesát minut, to ví dokonce i můj tříletý brácha, takže i dospělá ženská s doktorským titulem z renomované univerzity by tuto skutečnost mohla vzít na vědomí. To jsem prohlásila s významným pohledem na její diplom, který jí – jak ironické – visí v ordinaci na stěně přímo vedle hodin. Bohužel ani to jí nezabránilo v tom, aby mě vystrčila před dveře přesně po padesáti minutách.

Spěšně zamrkám, abych rozehнала mžitky před očima. Dnes mi srdce bije ještě zběsileji než obvykle, oči mám přikované k hodinám. Panika, která se ve mně zvedla kvůli tomu krátkému vyrušení, mě ještě pálí v žilách. Pokouším se sama sobě namluvit, že je všechno v pořádku – koneckonců jsem alespoň nepropásla ten okamžik, kdy ručičky spočinou v uklidňujícím pravém úhlu. Jinak bych musela čekat zase do čtvrt na deset, takže sto osmdesát stupňů, a můj časový plán by se úplně zhroutil. Při té představě se mi bolestivě sevře žaludek. Musím se soustředit, musím veškerou svou koncentraci nasměrovat na pronikavě bílý ciferník... Sotva se o to však pokusím, vloudí se mi do myšlenek vzpomínka na toho kluka. Šedé oči pod pramínky hnědých vlasů a třídní strniště, kterým se neúspěšně snažil zakrýt jizvu. Táhla se mu přes celou pravou tvář, jako by kdosi nakreslil jeho obličej na kus papíru a pak ho energicky přeškrtnul. Naštěstí se mi podařilo se ho včas zbavit, než mohl způsobit katastrofu.

Pět set devadesát osm, pět set devadesát devět, šest set. Přesně v okamžiku, kdy krátká ručička poskočí na devítku, zvednu pravou nohu a vykročím.

Když dorazím domů, moje rodina přesně podle očekávání ještě sedí kolem stolu. Jejich hlasy ke mně dolehnou, sotva vstoupím do předsíně a opatrně za sebou zavřu dveře. Především Tommyho pištivý smích nejde přeslechnout. Po vydatném poledním spánku ho člověk před desátou hodinou do postele nedostane, takže když přicházím z terapie, obvykle teprve poslouchá svou každodenní pohádku na dobrou noc. Tiše si vyzuju boty a plížím se po bílých kachličkách na podlaze v chodbě. U nás doma jsou téměř výhradně samé hladké, světlé plochy, jako v nějaké reklamě na čisticí pro-

středky. Nejspíš to souvisí s tím, že můj táta šéfuje reklamní agentuře, ve které teď už opět na půl úvazku pracuje i moje máma. Takže nejen celý dům, nýbrž i mí rodiče působí, jako by právě sestoupili z televizní obrazovky. Opřu se o zárubně dveří do velké, nablýskané kuchyně a sleduji, jak oba s Tommym blbnou. Moje máma se se svým pečlivě pěstěným účesem skutečně podobá oněm ženským z reklamy, co si bez mrknutí oka nechají od dítěte opatlat blůzku pastelové barvy kečupem. *Ach ne, na tohle je můj prášek na praní krátký!* A nato by se za ní mohl zjevit jako z čistého nebe táta: *Neklesejte na mysl, náš nový superprášek to vyčistí!* A nikdo by se nedivil, odkud se tu jen tak zničehonic s tou svou barevnou láhví vzal. Jediné, co do téhle scény nepatří, jsem já.

Mezitím už si mě máma všimla a věnovala mi zářivý úsměv. „Tak co, jaké to bylo?“ Pronese tu větu tak nesnesitelně pozitivně, že se musím držet, abych jí pokaždé automaticky a zcela nesmyslně neodpověděla: „Bezva.“

„Docela dobrý, aspoň myslím. Děláme pokroky.“

„Jistěže děláte pokroky. – Tomíku, je čas jít do hajan!“ A tím je tohle téma vyřízené, a to ve smyslu všech zúčastněných. Bráška seskočí tátovi z klína a postaví se na špičky u knihovny vedle dveří, aby uklidil knížku pohádek na dobrou noc. Stojím jen pár kroků od něj a snadno bych ho mohla přizvednout, ale to ode mě samozřejmě nikdo neočekává. Máma už je na nohou a postará se o to sama.

„Doblou noc, Leo,“ popřeje mi Tomík, jakmile má opět pevnou půdu pod nohama. Je tak strašně rozkošný v tom svém pruhovaném pyžamu, jak roztomile žvatlá. Když prochází dveřmi kolem mě, automaticky couvnu a krátce mu zamávám. Táta mezitím ukli-

díl talíře od večere do myčky a následuje Tommyho a mámu do ložnice. Už před časem si moji rodiče zvykli si před spaním ještě hodinku číst v posteli – a já tak mám volné pole působnosti.

„Zbytečně to neprotahuj, jo?“ pronese ještě táta na rozloučenou. Stejně jako každý večer mu odpovím přikývnutím, jako bych to snad měla ve své moci. Zůstanu prkenně stát a čekám, až se z koupelny ozve šplouchání vody, až uslyším mámino broukání z Tomíkovy postele. Pak ještě zaklapnou dvoje dveře, než nastane úplné ticho.

Vzápětí už stojím u sporáku a pokládám dlaně na plotýnky. Studené. Skloním se a prohlížím si otočné knoflíky zblízka. Čárky značící jednotlivé teplotní stupně mi splývají před očima. Opatrně zacloumám prvním knoflíkem, cítím mírný odpor, který člověk musí překonat, aby sporák zapnul. Čekám, až se v mém nitru dostaví nějaký, jakýkoliv pocit – jako kliknutí nebo zacvaknutí – abych věděla, že je všechno v pořádku. Namísto toho cítím jen stravující strach, který jako by spaloval mé útroby. Právě to by se skutečně stalo, kdybych si teď šla jednoduše lehnout do postele a sporák neúmyslně nechala zapnutý. Kouř by nás všechny přidusil a plameny by sežehly naše těla na lepkavý vosk. Představuju si, jak hasiči najdou naše tělesné pozůstatky v našich postelích. V Tommyho dětské postýlce. Žár mě tísni v krku a já se úporně snažím jej spolknout.

„Takhle je to zapnuté – a takhle vypnuté,“ zašeptám zkusmo pro sebe. Doktorka Wolfová mi doporučovala své jednání „verbálně doprovázet“, abych je byla schopná dokončit. Moc mi to ovšem nepomáhá, a kromě toho se stydím povídat si sama se sebou. (Jo, přesně tak: Ta holka, která uprostřed noci třesoucí se a zbrocená potem otáčí knoflíky na sporáku, si při samomluvě připadá trapně. Ha ha ha, moc vtípné.) Raději se spoléhám na počítání, pro-

tože každé další opakování znamená větší bezpečí. Dvakrát měř, jednou řež. Jenže mně dvakrát prostě nestačí. Mými ochrannými čísly jsou čísla přinejmenším v řádu desítek, kulaté a pravidelné číslovky. Do jakých výšin se budu muset dobrat, to nikdy nedokážu říct předem, ale vím, že jsem dnes unavená a roztržitá. To znamená: obzvlášť náchylná k chybám.

Nakonec jsem zvládla překontrolovat všech šest otočných knoflíků přesně stokrát, čímž můj strach trochu polevil, a já se konečně dokážu od sporáku odtrhnout. Pak se po špičkách vydám na svou pravidelnou obchůzku po domě, od jednoho elektrického spotřebiče k druhému. Je jich dohromady čtrnáct, pokud odečtu ty, které se nachází v ložnici mých rodičů a Tommyho – tedy za dveřmi, které jsou zamčené. To vím proto, že se pokusím s divoce bušícím srdcem stejně jako každý večer co možná nejtížeji stisknout kliku. Někdy na to máma pronese něco uklidňujícího, ale dneska už zřejmě spí.

Všechny zástrčky, které si mi dostanou pod ruku, vytáhnu ze zásuvek a uložím je do dostatečné vzdálenosti poblíž. Po dalších devíti kolech obchůzek sama sebe přesvědčím, že jsem to skutečně udělala. Při sto čtyřicáté zkontrolované zásuvce mě začíná bolet v kříži ze všeho toho ohýbání a na čele mi vyraší vrstva ledového potu, zato moje nervozita konečně začne ustupovat olovené tíže únavy. Pohledem vyhledám kuchyňské hodiny, přestože ty při mé kontrolní obchůzce obvykle žádnou roli nehrají. Jedna hodina dvacet, ostrý úhel.

Zalapám po dechu a rozhlédnu se kolem. Vypnula jsem vůbec ten sporák?

O dva měsíce později

O mizérii, která si říká můj život

Když se tvůj právní zástupce začne potit ještě před začátkem slyšení, zřejmě to nevěští nic dobrého. Pokouším se toho nervózního chlápka v obleku uchlácholit svým úsměvem, ale mívá se to účinkem. Schmitt dobrovolničil v asistovaném bydlení, ve kterém jsem pobýval, když mi bylo sedmnáct. Teď už je z něj opravdový advokát, i když pořád vypadá jako ten nesnesitelně korektní šprt jako tehdy. Jasně že jsem rád, že mi v téhle věci udělá laskavost, ale to jeho nervózní lamentování mi leze na nervy.

„Svatá dobroto,“ mumlá si znovu a znovu, jako by byl nějaká sedmdesátiletá babka. U toho přede mnou pochoduje sem a tam, až se jeho kroky rozléhají chodbou. „Jak jsi to mohl udělat? A jak ses u toho proboha mohl nechat chytit?“

„Já nevím. Myslel jsem si, že by to mohlo být pro změnu vtipný,“ obrátím oči v sloup. Za chvíli mi snad Schmitt začne vyčítat, že jsem tu trávu policajtům nabídnul schválně. Koho by přitom napadlo, že ve tři ráno na náplavce narazí na poldy v civilu? Chci říct, čtvrtina lidí, co se v tenhle čas potloukají kolem Schottenringu a Schwedenplatzu, má na něco spadeno. Celá ta akce šla prostě

a jednoduše do kopru, a já bych si měl dobře rozmyslet, jak tohle všechno vysvětlím Majkovi: Nejenom fakt, že je část jeho zboží v tahu, ale taky to, že teď pravděpodobně budu muset na chvíli zmizet ze scény. Ve skutečnosti mám docela stažený půlky, ale snažím se nedat na sobě nic znát.

Jako by mi Schmitt četl myšlenky, nadhodí: „Je ti jasné, že můžeš jít sedět až na tři roky, jestli prodáváš návykové látky nezletilým?“

„Neprodávám,“ opravím ho rychle. „Ty kluby, ve kterých pracujeme, jsou všechny až od osmnácti.“

„Pracujeme?“ zopakuje Schmitt a zoufale se chytí za kravatu. „Chápeš, že můžeš jít sedět až na tři roky, jestli jsi členem organizované zločinecké skupiny?!“

„Já řekl *pracujeme?*“ přeruším ho a usměju se jako neviňátko. „Ach božínku, jsem to dnes ale popletený!“

Schmitt vypadá, že mi každou chvíli skočí po krku. Tenhle pohled až moc dobře znám – přesně takhle se díval na ty z našeho asistovaného bytu, kdo dělali bugr. Většinou jsme to byli Alex, Flocke a já. Žádný div, že jsme si pak našli bydlení spolu, sotva jsme byli všichni plnoletí.

Právě teď se Schmitt snaží zhluboka dýchat, aby se dal trochu do kupy. „Říkal jsi, že toho bylo dvě stě gramů květů?“ zeptá se o něco klidnějším hlasem.

„Jop.“

„To by s odřenýma ušima mohlo projít jako pro vlastní spotřebu! Budu mluvit upřímně, Jayi, tvůj případ je na hraně. Teď všechno záleží na tom, jestli tě soudkyně klasifikuje jako dealera, nebo ne. Proto je extrémně důležité, aby ses předvedl jako neškodný puberták, co má prostě jenom v hlavě pár blbostí.“

„Takže mi chceš říct...?“

„Že teď máš nasadit všechnen svůj kapitál, který ti Bůh nadělil!“

Zapnu si zip na mikině s kapucí až ke krku a vyšlu ke Schmittovi výmluvný pohled. „Jak by se ti zamlouvalo tohle?“

Kravata v něm nejspíš zaškrtila veškerý smysl pro humor, protože jen cosi našťavaně zamručí. „Jayi, já to myslím vážně,“ vynadá mi. „Soudkyně je taky jenom ženská, tak se prostě snaž působit mile! Můžeš – mohl by sis aspoň tohle zkusit nějak zakrýt?“ Naráží na mou jizvu a šermuje prsty před svým vlastním obličejem.

„Jasně, půjčíš mi svůj make-up?“

Frustrovaně spustí ruku zase dolů. „Jasně, jako obvykle,“ zavrčí v tomtéž okamžiku, kdy reproduktor nade dveřmi ohlásí *trestní řízení proti Jonathanu Levinovi*. „No tak už pojď.“

Strčím ruce do kapes mikiny na bříše a jdu za Schmittem do jednacího sálu. V porovnání s tím, co zná člověk z televize, jsem si tuhle místnost představoval větší. Pro publikum jsou tu jen tři řady k sezení a vepředu stojí čtvercový stůl s mikrofonem. Ten bude zřejmě určený pro mě. Svezu se na židli, zatímco Schmitt ladně přiskočí na volné místo vedle soudcovského pultu. Proti němu sedí týpek v černém taláru s červeným límcem, který nehne ani brvou, když se na něj Schmitt zářivě usměje, jako by byl jeho skalní fanoušek. Soudkyně je taky celá v černém, jen límeček má fialový. Žádné kladívko, žádná paruka, zato ale účes jako moje stará učitelka ze školky. Tahle věc nebude ani zdaleka tak vážná, jak jsem se obával. Postupně se uvolňuju, zatímco si soudkyně ověřuje moje nacionálie, než se najednou překvapivě rychle dostane k věci: „Při výslechu na policii jste vypověděl, že množství konopí, které jste měl u sebe, bylo určeno pro vlastní spotřebu. Znamená to, že jste nic z toho nechtěl prodat?“

„To souhlasí. Já jsem na svoje věci děsnej skrblík.“

Můj úsměv nechá soudkyni naprosto chladnou, stejně jako na něj před chvilkou nereagoval Schmitt. Zcela vlažně se vyptává dál: „Konzumujete drogy často?“

„Vůbec ne.“ A tentokrát dokonce říkám pravdu, protože od té doby, co tuhle věc musím prodávat, mě na to dost přešla chuť.

„A odkud jste měl to konopí?“

Zašilhám směrem ke Schmittovi, který se mezitím začal tak potit, že pod jeho židlí bude za chvíli loužička. Pokrčím rameny a otočím se zase zpátky dopředu. „To jsem koupil tam kousek za rohem. Nemám tušení, co to bylo za týpka.“

Tím soudkyni přiměju vzdát se její strojenosti. Několik vteřin si mě prohlíží přes obroučky svých brýlí a ve mně se začne zvedat nervozita, když si všimnu pochybností v jejích očích. Nevěří mi, cítím to z ní. Naštěstí už do toho ale dál nerýpe. Namísto toho zalistuje v hromádce papírů před sebou a pak pokračuje: „Jste si vědom toho, jaké škody pácháte svým užíváním drog nejen sobě, ale také celé společnosti?“

Pomalou už mi tenhle křížový výslech začíná lézt na nervy. Copak tu nemají žádné vrahy, kterým by se tahle ženská mohla věnovat? „Drogy jsou špatný, беру na vědomí,“ řeknu. „Kéž by nás to naučili ve škole.“

Ze Schmittova směru se ozve zapištění, jako by někdo přišlápl krysu. Obočí paní soudkyně synchronně vyjede přes celé čelo až skoro do výšky přední linie vlasů. „Začínám mít dojem, že k této záležitosti nepřistupujete s patřičnou vážností, pane Levine. S ohledem na absenci projevů lítosti v žádném případě nemohu vyhovět návrhu obhajoby na odložení případu de minimis. Musíte se naučit nést odpovědnost za své chování a dbát při svém jednání na možné důsledky. Mohla bych vás teď odsoudit k trestu odnětí svobody, ale nechci vám zkazit budoucnost. Takže pro vás mám návrh.“ S po-

hledem stranou na toho chlápka s červeným límcem se zeptá: „Pane státní zástupce, co byste řekl na možnost odklonu?“

Co to sakra...? Nemám tucha, o čem to mluví. Takže ani nevím, jestli se mám radovat, když státní zástupce souhlasí – ale podle toho, jak samolibě se tváří soudkyně, když se znovu obrátí ke mně, bych řekl, že to nemůže znamenat nic dobrého.

„Teď mě dobře poslouchejte, pane Levine,“ řekne, a teď už dokonce i zní jako moje stará učitelka ve školce, když mi vysvětlovala, že nemám holčičkám mazat lepidlo na židličky. „Nabízím vám šanci vyhnout se záznamu v trestním rejstříku, pokud přijmete možnost odklonu. Ten bude spočívat v tom, že v následujících šesti týdnech odpracujete sedmdesát dva hodin obecně prospěšných prací v psychiatrické léčebně. Pokud tuto dohodu nedodržíte, budu v řízení pokračovat a odsoudím vás k trestu odnětí svobody. Souhlasíte?“

Ta otázka mi rezonuje v hlavě a s každým dalším opakováním působí čím dál víc jako hodně špatný vtíp. To přece nemůže myslet vážně, poslat mě na nějakou otrockou práci ve cvokhausu? Nevěřicně se podívám na Schmitta – ten horlivě přikyvuje jako naspeedovaný jezevčík s kývající hlavou za zadním oknem auta. Evidentně se mi snaží naznačit, že veřejná práce je pořád lepší než jít sedět. V tu chvíli mám hlavu tak zavařenou, že pracuju nejspíš na autopilota.

„Souhlasím,“ slyším sám sebe říkat, aniž bych chápal, do čeho jsem se to vlastně navezl.

Zbytek už okolo mě proplouvá jako v mlze. Soudkyně kolem sebe hází různými vzletnými slovy a paragrafy, pak energicky sklápne desky spisu. Když na ně nakonec pleskne dlaní, zní to v mých uších jako rána do týla. Co jsem to za pitomce?

Lea

71 knih...

... stojí narovnaných v knihovně za psacím stolem doktora Bernera. Zatímco je počítám už potřetí, namlouvám si, že takhle získám aspoň trochu kontroly nad situací, přestože ta se mi už úplně vymkla z rukou. Moji rodiče s doktorem probírají možnosti, jak se mě zbavit, a já dokážu myslet jen na jedinou věc: Jak by se mi mohlo podařit odstranit z knihovny tu přebytečnou knihu.

„Takže už chodí na terapii skoro rok,“ shrne doktor Berner. Jeho hlas zní podobně decentně jako tiché bzučení ventilátoru pod stropem. Pokusím se ho úplně vytěsnit, ale brání mi v tom přiškrcený hlas mojí mámy.

„Ano, přesně tak. Přesto se ty... to nutkání kontrolovat v poslední době zesílilo.“

„Berete antidepresiva?“

Jsem si na devadesát devět procent jistá, že ta otázka byla určena mně, přesto odpoví moje máma. „Její terapeutka nám to sice navrhovala, ale chtěli jsme se jim vyhnout. Vždyť přece nemá deprese...“

„Přesto bych podávání léků považoval za smysluplné. Tímto způsobem bychom mohli snížit její úzkosti na úroveň, která by umožnila začít s efektivní behaviorální terapií.“

Na několik vteřin zavládne mlčení, během kterého všichni pravděpodobně uvažují nad tím, jak neefektivní byly všechny dosavadní kroky. No, všichni kromě mě. Mě stále ještě zaměstnává ta sedmdesátá první kniha.

Nakonec si doktor Berner odkašle a krátce se poškrábe na prošedivělé bradě. „Můžete mi říct, co vás právě nyní přimělo přiklonit se ke stacionární léčbě?“

První otázka, na kterou moje máma nezačne hned ochotně odpovídat. Atmosféra v místnosti se citelně promění a bzucení ventilátoru najednou působí vtíravě. Než může dojít k dalšímu trapnému přerušení, vloží se do toho můj otec. Hlas má trochu zastřený, možná proto, že až dosud mlčel.

„Došlo k takovému incidentu, který nás přiměl si připustit, že takhle už to dál nejde. Minulý týden náš syn Thomas nemohl jít kvůli bolestem břicha do školky. Chůvě jsme se takhle narychlo nemohli dovolat, a tak jsme chlapečka nechali na hodinu s Leou, abychom se mohli zúčastnit jedné důležité schůzky. Lea na něj jindy dávala dobrý pozor, i když se jinak moc... zkrátka jejich interakce nejsou takové, jaké mezi sourozenci jinak bývají běžné. Ale zatímco jsme byli pryč, Thomasovy bolesti se rapidně zhoršily. Při příchodu domů jsme ho našli ležet ve zvracích téměř v bezvědomí a jen tak tak jsme stihli dojet do nemocnice, kde mu operovali slepé střevo. A celou tu dobu, kdy musel strašně plakat, stála Lea v kuchyni a...“ Otec se na mě podívá, ale zase očima rychle ucukne. „... a neudělala vůbec nic.“

Já vím, že to tak nemyslel, ale zní to jako obžaloba. A přece nemá pravdu. Není pravda, že jsem *nic* nedělala, já jsem se snažila svému malému bráškovvi zachránit život. Svým způsobem. Příjemnějším jsem se urputně snažila o to, aby nezahynul v plamenech, ale nemá smysl se to pokoušet komukoliv vysvětlovat.

Doktor se opře dozadu na židli. „Rozumím. Tak tedy, náhodou u nás máme zrovna jedno místo volné. Ale, pane a paní Mollovi, vaší dceři je už devatenáct let, a pokud to jsem schopen posoudit, nenacházíme se v žádné fázi akutně hrozícího sebepoškození nebo ohrožení okolí. Pokud ji tedy máme k nám na oddělení přijmout, musí se tak stát s jejím souhlasem.“

Cítím pálení jejich pohledů na kůži. *Sedmdesát jedna*. V hlavě mi znovu třeští Tommyho zoufalý pláč a já myslím na to, jak jsem se zasekla u sporáku, třesoucíma se rukama kontrolovala knoflíky, neschopná se od nich odtrhnout. Vyděšené výkřiky rodičů a jejich zklamání ze mě. *Sedmdesát JEDNA*.

Znenadání zvednu ruku a ukážu před sebe. „Támhle ta knížka, na kraji třetí police. Nemohla bych si ji půjčit?“

Doktor Berner mi ji beze slov a bez známky údivu podá. Myslím, že mi vidí až do žaludku. „Děkuju,“ zamumlám a přitisknu si ji k sobě. „Aspoň tu budu mít na pár dní co číst.“

Nezvednu oči, abych se přesvědčila o tom, jak moc se mým rodičům ulevilo. I bez toho vím, že jsem svým rozhodnutím vrátila rád nejen do doktorovy knihovničky.

O jednom, který by radši neletěl nad kukaččím hnízdem

Zamřížovaná okna – sakra. Nejspíš jsem s tím měl počítat, ale stejně tenhle pohled srazí moji dnešní náladu hluboko pod bod mrazu. Byl bych daleko radši, kdyby mě poslali do důchodáku, kde uslintané babky a dědkové spokojeně vysedávají u televize. Tady aby měl člověk strach, že mu za zády někdo zatne sekeru do lebky.

Když se ozve tupá rána, mírně mi zatrne. Vážně nechci vypadat jako strašpytel, ale tahle záležitost je i na mě trochu moc.

Boubelatá sestřička, která si pro mě došla ke vstupní bráně, stáhne obočí a zamračí se. „To bude z uzavřeného oddělení v horním patře, tam nemáte co pohledávat. Vaším polem působnosti bude otevřené oddělení a terapeutické prostory, je vám to jasné?“

Už od našeho přivítání se mnou mluví, jako by byla bachařka a já nějaký zločinec. Pomalu začínám uvažovat, jestli jsem přece jen neměl jít radši do basy – tam bych se aspoň dočasně zbavil i svých finančních problémů. Kvůli těmhle prospěškám mi moje brigáda v pekárně udělala pápá rychleji, než bys řekl *slunečnicový dalamánek*, a vyzvednout si u Majka nové zboží teď taky nepřichází v úvahu.

Vrchní sestra přibrzdí a energicky rozrazí dveře po své pravici. „Tady najdete úklidový vozík a všechno ostatní náčiní a čisticí prostředky. Chci, abyste důkladně vydrhnul podlahy, okna a sanitární zařízení na celém spodním patře,“ komanduje mě. „A důrazně vás varuji, abyste při mytí oken v žádném případě nepoužíval hrubou stranu houbičky, jinak poškrábete skla.“

„Nepovídejte. Já už jsem párkrát v životě šušoval, víte?“

Její pohled mi dává jasně na srozuměnou, že o tom dost pochybuje.

„No vážně, fakt,“ mluvím dál, protože alespoň jeden z nás dvou by se měl pokusit tu trochu pozvednout náladu. „Nejdřív samozřejmě všechnu tu krev, no, a taky když se vaří piko, tak se člověk v jednom kuse snaží zbavit těch skvrn...“

Namísto odpovědi mi jen vrazí madlo úklidového vozíku do dlaně a mašuruje si to dál. S povzdechem ji následuju skrz prosklené dveře, za kterými se nachází otevřené oddělení. Sestra se zastaví teprve před něčím, co vypadá jako společenská místnost, a udělá rozmáchlý pohyb paží, kterým mi zřejmě chce naznačit, že právě tady se můžu vyřádit s mopem. Kradmo si prohlížím zhruba patnáct osob za jejími zády, které hrají karty, čtou si nebo jen tak bez hnutí zírají na telku. Takže vlastně přece jen tak trochu jako v důchodáku.

„Kterej z nich je Ježíš?“ zašeptám.

Sestra Heidrun na mě vyvalí oči, jako bych jí právě udělal nějakou nemravnou nabídku. „Co prosím?!“

„No, v každý cvokárně je přece nejmíň jeden magor, co si myslí, že je Ježíš.“

Obočí se jí stáhne ještě blíž k sobě.

„Nebo aspoň Elvis...?“ nadhodím.

„Pane Levine,“ přeruší mě zostrá. „Tito lidé trpí depresemi, obsedantně-kompulzivní poruchou, psychózami nebo závislostí. Tedy něčím, co by se mohlo stát i vám, pokud budete i nadále pokračovat v konzumaci drog. V žádném případě si však naši pacienti nezaslouží, aby si z nich někdo dělal legraci. Rozuměl jste mi?“

Ustoupím o krok zpátky a zvednu ruce. „Jasný, hlavně klídek, já jsem to tak nemyslel!“

„To bych prosila. A teď už se konečně dejte do práce!“ Nevrole se na mě zamračí, dokud poslušně nenamočím mop do kýble s vodou. „Na uzavřeném máme jednoho Jimmyho Hendrixe,“ dodá zničehonic – a v tu ránu je pryč.

Lea

68 listů...

... má gumovník před ordinací doktora Bernera. Přitom si vlastně ani nejsem jistá, že je to gumovník – v kytkách se moc nevyznám. Přesto si namlouvám, že toho o něm od okamžiku, kdy jsem ho sešněrovala do korzetu číslic, vím víc než kterýkoliv jiný člověk. To mi dává jakýsi podivný pocit bezpečí a toho, že mám věci alespoň zdánlivě pod kontrolou. Kolem té kytky vedla má cesta sem na kliniku a právě ona také stojí mezi mnou a mým propuštěním. Pokud se mi podaří mít pod kontrolou každý její detail, budu mít pod kontrolou přinejmenším zlomek tohoto blázince. Konečky prstů pohladím listy, které působí uměle. Později si jejich součet zaznamenám do svého zápisníku, který už je z poloviny zaplněný čísly a seznamy.

Jakmile mě u gumovníku nachytá sestřička, udělá všechno pro to, aby mě vyrušila. „Pojďte, co kdybychom zašly na ergoterapii a upletly nějaký pěkný košíček?“ ptá se mě třeba. Samozřejmě tím nemyslí nás obě, nýbrž jenom mě. Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, by dobrovolně netrávil svůj čas tím, že by se snažil uplést nějaký pěkný košíček. A přesto musel někdy někdo přijít na skvost-